

ရွှန်းရတနာ

မိမိ

Love

အခန်း(၁)

ဒေါ်ဖြူဖြူသစ်ရဲ့ မျက်နှာထားက တင်းထန်နေသည်။ သူမရှေ့မှာ နူးထောက်ထိုင်နေတဲ့ မျက်နှာနှစ်ခုကို တစ်လှည့်ဆီစူးရဲစွာကြည့်ရင်း ယူကြိုးမရ နှမေ့တသခြင်းနဲ့ ဒေါသတရားတွေ မကျေနပ်ခြင်းတွေကပါ အားပြိုင်နေ၏။

သွေးကြောတွေ ပေါက်ထွက်ခမန်း တင်းတင်းစေ့ထားရတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက စကားပြောဖို့ တောင်လှုပ်မရဘဲ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ မကြည့်ချင်။ လောလောဆယ် ဒီမျက်နှာနှစ်ခုလုံးကို မကြည့်ချင်တော့။

"အမေကြီး စိတ်လျှော့ပါကွာ။ ကဲ . . သား၊ မင်းတို့ လည်း အခန်းထဲ သွားနားကြတော့"

"ဘယ်အခန်းကို သွားနားမှာလဲ "

"သားအခန်းပဲပေါ့ကွ "

"အဲဒီ အခန်းက သူနဲ့ တန်လို့ လား၊ နင်တို့ နှစ်ယောက် ကားဂိုထောင်ထဲမှာ ဖြစ်သလို သွားနေကြ"

"အမေကြီး"

"ကိုထွန်းမောင် ဒါ ကျွန်မအတတ်နိုင်ဆုံး လက်ခံနိုင်တာပဲ။ သစ်မောင် . . မင်းပါ ကားဂိုဒေါင်မှာ သွားနေ။ သူ့ ကို ငါ့အိမ်မကြီးပေါ် မလာစေနဲ့"

ပြောပြီးတာနှင့် ထထွက်သွားတဲ့ ဒေါ်ဖြူဖြူသစ်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေမှာ

ဒေါသတွေထပ်ဆင့်လို့ ပေါ့။

"မင်းတို့ အမေ စိတ်ဆိုးတုန်းမို့ လို့ ပါ။ သည်းခံကြ။ အခု သူ
စိတ်တိုင်းကျ သူနေခိုင်းသလို နေပေးလိုက်။ နောက်တော့ သူ
စိတ်ဆိုးပြေသွားမှာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒယ်ဒီ"

မဝံ့မရဲ ချောင်းကြည့်နေတဲ့ အိမ်တော်စိုးကြီးကို ဒယ်ဒီကပဲ

"ဒေါ်အေး . . သူတို့ ကို ကားဂိုဒေါင်မှာ အခန်းပြင်ဆင်ပေးလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

သစ်မောင်မောင်တစ်ယောက် လက်ထပ်ထားကာစ ဇနီးမယားအလှကို
အသာလက်စွဲကာ ဒယ်ဒီရှေ့က ထွက်ခဲ့ရသည်။

သစ်မောင်မောင်က ဒယ်ဒီကုမ္ပဏီက စာရင်းစစ်မလေးအိချို့ကိုခိုးပြေးလို
မာမီဒေါသထွက် နေတာပါ။

ဒေါသထွက်လည်း ထွက်ချင်စရာလေ။ သစ်မောင်မောင်က
အင်္ဂလန်မှာကျောင်းတက်ပြီး ပြန်လာတာ မကြာသေး။ အိုင်တီခေတ်ကြီးမှာ
အားလုံးက တွက်ချက်နေကြတာ။ နှလုံးသားနဲ့ တည်ဆောက်တဲ့
အိမ်ထောင်ရေးထက် ကွန်ပျူတာနဲ့ ညီမျှခြင်းချတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေက ပိုများ
နေခဲ့သည်။

တန်ရာ တန်ရာ တူရာ တူရာ အိမ်ထောင်ပြုကြတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ
အင်္ဂလန်မှာဘွဲ့ ယူထားတဲ့ သူဌေးသားက ကုမ္ပဏီက သာမန်ဝန်ထမ်းမလေးကို
ခိုးပြေးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်းကဲ့ရဲ့။ မအေဖြစ်သူဆိုတာလည်း နာလိုက်တာ
ဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။

ရသလောက်လိုက်ဖျက်၊ ငွေရှိသူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ပိုက်ဆံပေးပြီး

လိုက်ဖျက်ပေမယ့် သားဖြစ်သူ သစ်မောင်မောင်က သူ့ ကိုသားအဖြစ်ကသာ စွန့်
လွှတ်လိုက်ပါဟု ဆိုလာတော့လည်း ဒေါ်ဖြူဖြူသစ်မှာ မစွန့် နိုင်။ မွေးထားတာမှ
ရှားရှားပါးပါး ဒီ တစ်ယောက်တည်း။ တစ်ဦးတည်းသော သားကို ချစ်တာမှ
တုန်နေသည်။

သားကို မစွန့် နိုင်တော့ မလိုလားတဲ့ ချွေးမကို လက်ခံလိုက်ရသည်။

ဒါပေမယ့်လည်း မင်္ဂလာလည်း မဆောင်ပေး။ လူသိရှင်ကြားလည်း
မကြေညာပေးပါ။ ခိုးမပြေးခင်ကတည်းက လက်မှတ်ထိုးတာမို့
ထိုလက်ထပ်စာချုပ်နဲ့ ပဲ စခန်းသိမ်းလိုက်ရသည်။

အိချိုကတော့ စိတ်တွေညစ်ရလွန်းလို့ တစ်ချိန်လုံး
ခေါင်းတွေကိုက်သည်။

ကိုသစ်ကတမျိုး၊ သူ့ အမေကတစ်မျိုး။ ကိုသစ် အမေ ဒေါ်ဖြူဖြူသစ်က
နဂိုတည်းက မာနကြီးကြီး ခပ်ချေချေ။ ပြောစရာရှိလျှင် မျက်နှာကိုမကြည့်
ပိုးဆိုးပတ်ဆတ် ပြောတတ်သည်။ ကိုသစ် ဒယ်ဒီကတော့ ဝန်ထမ်းတွေအပေါ်
နည်းနည်းညှာသည်။ မိသားစုစိတ်ဓာတ်နည်းနည်း ရှိသည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူသစ်က စည်းကမ်းအတိုင်းပဲ ဆက်ဆံသည်။ လုံးဝမညှာ။ ထို
ကြောင့် အိချိုတို့ က သူဌေးရော သူဌေးကတော်ကိုပါ ကြောက်ရသည်။
ကိုသစ်ပြန်လာတော့ ပိုဆိုးသည်။ ကိုသစ်ကိုပါ ကြောက်တာ။ အိချိုဆိုလျှင်
ကိုသစ်ရှေ့ရောက်လျှင် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ ကြောက်ပြီး
ယောင်နေသည်။

ပြီးတော့ ကိုသစ်တို့ မိသားစုတွေက သူတို့ ချင်းစကားပြောလျှင်
အင်္ဂလိပ်လိုပြောကြတာ။

အိချိုတို့ ရှေ့မှာပြောရင် နားလည်အောင် မနည်းနားထောင်နေရတာ
။ အိချိုဆိုလျှင် သိပ် စိတ်ညစ်သည်။

သူဌေးမိသားစုဝင် တစ်ယောက်ယောက် ရုံးခန်းထဲဝင်လာတာနဲ့ ကိုယ့်ကို သတိမ ထားမိအောင် လျှို့ကုပ်နေတာ။ သူများတွေက သူဌေးကိုဖားပြီး မျက်နှာပြနေချိန်မှာ အိချို့က မမြင်ရအောင် ရှောင်ပုန်းနေတာ။

အိချို့က အေးအေးဆေးဆေးသမား။ မျက်နှာလေးကလည်း ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ အေးချမ်းစွာ လှတာ။ သူများတွေလို ကာလာတွေမခြယ်ဘဲ သနပ်ခါးလေးနဲ့ မှုန်ဝင်းနေအောင် လှတာ။

ရုံးယူနီဖောင်းကလည်း ရင်ဖုံးနဲ့ လုံချည်ပဲ ဝတ်ရတာ ဆိုတော့ အိချို့က အမြဲဆံထုံး လေး ထုံးထားတာမို့ ကျက်သရေ ရှိရှိလေးလှ၏။ ရုံးက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပုရိသတွေထဲက လွတ်လပ်သူ တွေဆိုလည်း အိချို့ကို သဘောကျကြသည်။ ချစ်ရေးဆိုထား သူတွေလည်း အများကြီး။ သို့သော် ထိုသူတွေထဲမှာ အင်္ဂလန်ပြန် သူဌေးသား ပါလာ ခဲ့သည်။

သစ်မောင်မောင်ကလည်း ဖြူနီပြာဝါ အရောင်စုံစွာ တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသမျှ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်၊ သွက်သွက် ကဲကဲတွေ များသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိပြီး စူးရှထက်မြတ်နေတဲ့ မိန်းမသားတွေလို့ ဆိုရမှာပေါ့။

သူနဲ့ တန်းတူပညာတတ်သော၊ သူနဲ့ တန်းတူ ပိုက်ဆံရှိသော မိန်းမတွေပေါ့။ အားလုံး ခြင်္သေ့မတွေချည်းပဲ။

ထို့ကြောင့် အိချို့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့အတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်သွားသည်။ အမြဲ ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ ယုန်သူငယ်မလေးကို

သတိထားမိသွားသည်။

ထိုယုန်သူငယ်မလေးမှာ ဖြူနီပြာဝါ ကာလာတွေလည်းမရှိ။
ပကတိအေးချမ်းလှတဲ့ အလှ တရားကလည်း သူ့ကို ရင်ခုန်စေသည်။ သူ့အပေါ်
အမြဲကျိုးနွံနေမယ့် မိန်းမမို့ လို့ ပိုသဘောကျ သည်။

သူက သူနဲ့ ပခုံးချင်းယှဉ်ပြီး ရင်ဘောင်တန်းမယ့် မိန်းမမျိုးကို
သဘောမကျ။ ထို့ကြောင့် သူ အိချို့အကြောင်း စုံစမ်းခဲ့သည်။
သာမန်မိသားစုလေးပဲ။ မိဘတွေက ဝန်ထမ်းတွေ။ အိချို့က
တစ်ဦးတည်းသောသမီး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မရှိ။ အေးအေးဆေးဆေးသမားတွေ။

ထိုမျှလောက်သိရရုံနဲ့ သူ အိချို့ကို ခိုးပြေးခဲ့တာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။
ချစ်ရေးမဆိုရသေးပါပဲ သူ အိချို့ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားတာပါ။

အဲဒီ နေ့က ...

"အိချို့"

"ရှင်"

"ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဝယ်စရာရှိလို့ ။ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ။

"ရှင်"

"မြန်မြန်"

ထိုသို့ ခပ်တည်တည်ပဲ ကားပေါ်ခေါ်တင်လာတာပါ။
တစ်ဦးတည်းသော သား။ သူဌေးသား ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးတွေကသူ့ကို
လိုချင်တာရအောင် ယူတတ်တဲ့သူဖြစ်အောင် တွန်းပို့ နေသည်။

သူ့ရဲ့စတေကာတပ်ထားတဲ့ ကားမှန်မည်းကြီးတွေကြောင့် ကားထဲကို
ဖောက်ထွင်းမမြင်နိုင် ပါ။ အိချို့ကို နောက်ခန်းထဲထည့်ပြီး ကားကို လော့ခ်ချ
မောင်းလာလိုက်တာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးနဲ့

ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်သို့။

"ဆရာ . . ဘယ်သွား . . ဘယ်သွားမလို့ လဲဟင်"

"နတ်ပြည်"

"ရှင်"

ထိုတစ်ခွန်းကလွဲပြီး ဘာမှ ဆက်မမေးပဲ မျက်လုံးပြူးနဲ့ ပါလာတာ။

မာမီတို့ မသိအောင် သူ ဝယ်ထားတဲ့ ခြံထဲမှာ သူ့မှာထားလို့ သူ

တပည့်တွေက အရာရာ စီစဉ်ကာ အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်။ သူ

ကားရပ်လိုက်တာနဲ့ ခြံတံခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးပြီး သား။ ခြံထဲရောက်တာနဲ့ .

"ကဲ . . .ဆင်း အိချို့ "

ဆင်းလာတဲ့ပုံစံက ကုပ်ဖေးဖေး။

"လာ"

အိမ်ထဲဝင်လာတာနဲ့ အေးစိမ့်နေတဲ့ air-con အငွေ့ တွေက

ဆီးကြိုနေသည်။ ကားပေါ်မှာ လည်း အေးစက်နေသည်။ အိချို့က air-con အေးတဲ့

အအေးဒဏ်ကို မကြိုက်။

"အိချို့"

"ရှင်"

"ကိုယ့်ကို လက်ထပ်နိုင်မလား"

"ရှင်"

"ကိုယ် အခု အိချို့ကို ခိုးလာတာ"

အိချိုမျက်လုံးထဲ ပြေးမြင်လိုက်တာက ဒေါ်ဖြူဖြူသစ် မျက်နှာကြီး။

"ဆရာ"

"ကိုယ် အိချိုကို ပြန်မလွှတ်ဘူးနော်"

"အိချို ပြန်ပါရစေ ဆရာ။ အိချို တောင်းပန်ပါတယ်။ အိချို မိကောင်းမခင်သားသမီးပါ ဆရာ။ အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ "

"နိုး . . နိုး . . ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ။ ကိုယ် အိချိုကို အတည်လက်ထပ်မှာပါ။ ခဏနေ ရှေ့နေရောက်လာလိမ့်မယ်"

"ဆရာ့ မာမီ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး ဆရာ"

"အဲဒါအရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ခဏနေရင် အိချို လက်မှတ်ထိုးဖို့ ပဲ"

"ရှင်"

"ကိုယ် အိချိုကို ချစ်တယ်။ တရားဝင် လက်ထပ်မှာပါ"

အိချိုမှာ သူဌေးသားကို ချစ်လား မချစ်လားတောင် ဝေခွဲမရပါပဲ။

မင်္ဂလာမဆောင်ပေးသလို အိချိုတို့ ဘက်ကိုလည်း

အသိအမှတ်ပြုတောင် လိုက်မပြော ပေးပါ။ မေမေတို့ ကို ကန်တော့ပွဲတစ်လုံးနှင့် လိုက်အပ်ပေးတာ ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာတွေ။

သစ်မောင်မောင် မိဘဆွေမျိုးတွေမပါ။

အိချိုရဲ့ မိဘတွေက မကျေနပ်ကြပေမယ့် ရှေ့
ရေးနောက်ရေးမျှော်တွေးပြီး ဘာမှမပြောကြ။ အိချိုကိုလည်း မဆူပါ။ အိချိုမိဘတွေ
အေးလွန်းလို့ ကြားလူတွေတောင် မချင့်မရဲ ဖြစ်ကြသည်။ အဲဒီ လိုနဲ့ အိချိုရဲ့
မင်္ဂလာပွဲ ပြီးသွားပါသည်။

သစ်မောင်မောင်ရဲ့ မိဘတွေက သူတို့ ဆီ ပြန်လာနေဖို့ ခေါ်လို
သွားကန်တော့တဲ့ အချိန်မှာ ခုလို ကားဂိုဒေါင်မှာ နေဖို့ ပြောတာပါ။

ကားဂိုဒေါင်ဆိုပေမယ့် သူဌေးအိမ်က ကားဂိုဒေါင်က အိချိုတို့ ရဲ့
တိုက်ခန်းအစုတ်ကလေး ထက်တောင် သားနားနေပါသေးသည်။ အိချိုအတွက်တော့
အမည်သာမလှတာ နေလို့ ဖြစ်ပါ သည်။ မနေတတ်တာ သစ်မောင်မောင်။

"ကျွတ် . . နေရတာ အဆင်မပြေဘူး။ ကိုယ် မာမို့ကို သွားပြောဦးမယ်"

"အိချိုကတော့ အဆင်ပြေတယ်နော် အစ်ကို"

ကိုကိုတွေ မောင်တွေ ခေါ်တာမကြိုက်ဘူး။ အစ်ကိုလို့ ခေါ်ဆိုလို့ သူ
အကြိုက်လိုက်ခေါ် ရပါသည်။ သူထွက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး အိချို
သက်ပြင်းချမိသည်။ အိချိုကတော့ သူတို့ တိုက် ကြီးပေါ်မှာ မနေချင်ပါ။ ခုလို
ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ နေရတာ က ပိုအဆင်ပြေပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့
သားအမိကြားမှာ ဘာမှ မပြောချင်ပါ။ ပြောခွင့်မရှိသလိုလည်း ခံစားရသည်။

ယောကျာ်းသာရလိုက်တာ ဒီယောကျာ်းကို ချစ်မိသလား၊
မချစ်သလားတောင် မသိ။ သေချာတာက ကြောက်တာပဲသိ၏။
ယောကျာ်းကိုကြောက်သလို ယောက္ခမတွေကိုလည်း ကြောက်သည်။

အိချိုအဖြစ်က မထင်မှတ်ပဲ အိမ်ထောင်ကျရတာ လေ။ ဒါပေမယ့်
သူဌေးကတော်ဖြစ်ရတာ ကို လုံးဝမပျော်ဘူးဆိုတာ ကျိန်ပြောရဲပါသည်။

ခဏနေတော့ အစ်ကို ပြန်ဝင်လာသည်။ ခုတင်ပေါ်လှဲကာ
ဘာမှတော့မပြောပါ။ သူမလည်း မမေးပါ။ သစ်မောင်မောင်ကလည်း အနေအေး
စကားနည်းသော မယားအလိမာလေးကို သဘော ကျပါသည်။

သူ မေမေ့ဆီသွားတာ မေမေ့ဆီမရောက်ပဲ ဖေဖေနဲ့ ပဲတွေ
ခဲ့ရပါသည်။

"သား . . ခုချိန်မှာ မင်းမာမီ သွေးပူနေတယ်။ ထိပ်တိုက်သွားမတွေ့ နဲ့ ။
မင်းလုပ်ချင်တာ လုပ် ပြီးပြီ။ မာမီကို စိတ် ဒုက ထပ်မပေးနဲ့ ။ သူဘယ်လောက်
စိတ်ထိခိုက်နေမလဲဆိုတာ မင်း လည်းသိမှာပါ။ ခုချိန်မှာ သူ့ အကြိုက်နေပေးလိုက်
}

သူ့ မိဘတွေ ခုချိန်ထိ အိချိုကို ဘာလို့ ယူတာလည်း ဆိုတာ
မမေးကြပါ။ အိချိုကို လက်မခံ နိုင်ဘူးဟု ပြောခဲ့တုန်းက သူကလည်း အိချိုကို
လက်မခံရင် သူ့ ကိုပါ စွန့် လွှတ်လိုက်ပါဟု ပြော၍ သူနဲ့ အိချိုကို
လက်ခံပေးခဲ့တာပါ။

သူ့ မာမီရဲ့ ယူကျုံးမရခြင်းကို သိလို့ ဒယ်ဒီကလည်းထိန်းနေတာပါ။
တကယ်တော့ ဒယ်ဒီ လည်း နှစ်မြို့ မှာမဟုတ်။

တကယ်တော့ အိချိုခမျာလည်း သူ့ နောက်ကို ဘုမသိ ဘမသိ
ပါလာရတာ ပါလေ။

အခန်း(၂)

ကားဂိုဒေါင်မှာနေတယ်ဆိုတာ သူမတစ်ယောက်တည်း နေရသလိုပါပဲ။ သစ်မောင်မောင်နဲ့ ယူကတည်းက သူမကို အလုပ်မလုပ်ခိုင်းတော့။ ရုံးကို လုံးဝမလိုက်ရဟု ဒေါ်ဖြူဖြူသစ်က အမိန့် ပေးထားသည်။

သစ်မောင်မောင်ကတော့ အလုပ် လုပ်ရ၏။ မနက်ဆိုလည်း အစောကြီးထကာ Golf သွားရိုက်သည်။ ပြန်လာရင် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး မနက်စာကို အိမ်မကြီးပေါ်မှာ သူ့ မိဘ တွေနဲ့ သွားစားရသည်။ အိချိုကတော့ အိမ်မကြီးပေါ် တက်ခွင့်မရှိ။ အိချိုကို လာပို့ သည်။ နေ့ လယ်ကျတော့လည်း သူတို့ က ရုံးမှာ။ ထမင်းချိုင့်ပို့ ပေးရသည်။

အိချို တစ်ယောက်တည်း စားရသည်။ ညကျတော့လည်း သူတို့ မှာ ဒင်နာပေါင်းစုံ မလွတ် ရအောင် ပတ်သွားနေရတာ နဲ့ အိချို တစ်ယောက်တည်း စားရသည်။ ဘယ်ဒင်နာ ဘယ်ပွဲမှ မလိုက် ရ။ ယေကမက သဘောမကျသလို သစ်မောင်မောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း တခုတ်တရ တစ်ခါမှ မခေါ်ဘူး။

ညဆို ဆယ့်နှစ်နာရီ တစ်ချက်မှ ပြန်လာ။ မနက်ဆို ငါးနာရီလောက်ဆို ထွက်ပြီ။ အိချိုဘဝ က အိမ်ပေါ်လုံးဝတက်ခွင့်မရှိသလို သူတို့ မရှိမှ ခြံထဲဆင်းရဲသည်။ သူမဘဝက အလုပ်သမားတွေ လောက်တောင် မလွတ်လပ်။

အလုပ်သမားတွေလာပို့ တဲ့ ထမင်းချိုင့်လေးဖွင့်စား။ စားပြီးရင် ဆေးစရာမလိုဘဲ ဒီအတိုင်း ထားလိုက်ရုံပဲ။ ပျင်းလို့ အမေတို့ အိမ်သွားဖို့ ကျတော့လည်း အမေနဲ့ အဖေက ဝန်ထမ်းတွေ ဆို တော့ အိမ်မှာမရှိ။

သူငယ်ချင်းတွေဆီကျတော့လည်း မသွားချင်။ ကိုယ့်အဖြစ်က လူကြားလို့ တောင်မကောင်း ဘူးလေ။ မေးလို့ တောင် ဖြေချင်စရာမကောင်းတဲ့ ဘဝဆိုတော့ အိချိုလည်း ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေ သလို နေလိုက်သည်။

သစ်မောင်မောင်တစ်ယောက် သူမကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့ လားဟုတောင် ထင်ရသည်။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပဲမှတ်ကာ ဘာမှမပြောချင်တော့။ အိချို တိတ်ဆိတ်လွန်းတာကို အိမ်ဖော်တွေတောင် အံ့သြသည်။ အိမ်ဖော်တွေက အိချိုကို သနားသလို အိချို ဘယ်တော့ ပြန်ပြေးမလဲလို့ တွက်နေသူတွေလည်းရှိသည်။ သစ်မောင်မောင် နဲ့ အိချိုတို့ ရဲ့ အကွဲအပြဲနဲ့ ဇာတ်သိမ်းကို သေချာပေါက် ကွဲမှာပဲဟု သဘောထား ယုံကြည်ချက်တွေနဲ့ စောင့်ကြည့်နေ ကြသူတွေလည်း ရှိသည်။

အိမ်မှာရော ရုံးမှာရော ရှိသမျှလူတွေက ဒေါ်ဖြူဖြူသစ် အနုနည်းနဲ့ ပညာပြနေတာကို သိ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အားလုံးက စောင့်ကြည့်နေပေမယ့် အိချိုက ပျော့ပျောင်းလွန်းနေတာမို့ ဇာတ်မျောကြီးဖြစ်နေဇော်။

ဦးထွန်းမောင်ကလည်း သူ့ မိန်းမ သဘောကျ လွတ်ပေးထားကာ ဘာမှမပြော။ မပြောတာ က သူလည်း အစာမကြေလို့ လေ။

အဓိကတော့ သစ်မောင်မောင်ပါ။ ချစ်လို့ ယူတယ်ပြောပေမယ့် အိချိုကို ပစ်ထားသလိုပဲ။ ဒေါ်ဖြူဖြူသစ် ရက်စက်တာထက် သစ်မောင်မောင် ရက်စက်တာကပိုဆိုးသည်။

မခမ်းနားတဲ့ ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှာ T.V, air-con, ရေခဲသေတ္တာ စသဖြင့် အဆင် တန်ဆာ တွေတော့ရှိပါသည်။ ဒါပေမယ့် မှန်တင်ခုံမရှိ။ အလှအပ အဆင်တန်ဆာရယ်လို့ ဘာ တစ်ခုမှ ဝယ်ပေးရကောင်းမှန်းမသိသော သစ်မောင်မောင်ပါ။ ဗီရိုထဲမှာ ပိုက်ဆံတော့ရှိသည်။

"ဒီမှာ ပိုက်ဆံရှိတယ်။ သုံးစရာရှိရင် ယူသုံးနော်"

ပြောထားပေမယ့် သူမတစ်ခါမှယူမသုံးတာ သူသိတောင်သိရဲလားမသိ။ ဘာမှလည်း သုံး စရာမရှိ။ စားစရာလာပို့ သည်။ ဝတ်စရာ ပါလာတာတွေပဲ ဝတ်သည်။ အပြင်လည်းမထွက်။ ဒီတော့ ဘာများ သုံးစရာရှိမှာလဲ။

ဒီကိုလိုက်လာကတည်းက ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံးတွေ သယ်လာကာ သနပ်ခါး ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးလူးပြီး နေလိုက်တာပဲ။ ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူဆိုတော့ ပထမတော့ နေရထိုင်ရတာ အသားမကျပေမယ့် အိချိုက အစကတည်းက ခပ်အေးအေးမို့ အဆင်ပြေသွားတာပါပဲ။

တကယ်တော့ အိချိုက လောကကြီးကို စိတ်ကုန်သွားတာပါ။ ဘာလို သစ်မောင်မောင်ကို လက်ထပ်မိလဲ။ သူဌေးနဲ့ ဝန်ထမ်းကို ဒီလောက်တောင် ကြောက်ရလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယူကြိုးမရဖြစ်မိပေမယ့် သူမ ဖြစ်လာသမျှကို ခါးစည်းခံနေသည်။ ခုထိ သစ်မောင်မောင်ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ သိပ်မပြောဖြစ်သေးပါ။

ကားဂိုဒေါင် ခေါင်မိုးပေါ်မှာပဲ အိချို ကိုယ်ဝန်ရှိပါသည်။ ထိုနေ့ က သူ Golf ကွင်းသွားဖို့ အဝတ်အစား ထထုတ်ပေးရင်း မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ မူးလဲသွားသည်။ အရင်ရက်ကတည်းက မူးနေ တာ ပါ။ ခဏ ခဏလည်း ပျို့ နေတာ။ လေတွေလည်းအန်။ ဒါပေမယ့် သူမ သူ့ ကိုမပြောခဲ့ဘူး။ ရောဂါ ဆိုရင်လည်း မကုဘူးဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်မိတဲ့အထိ စိတ်ဓာတ်ကျနေခဲ့တာပါ။ ကိုယ်ဝန်ရှိ ခြင်း ဆိုတဲ့ အရာကို သတိတောင်မရခဲ့ဘူး။

အဲဒီ နေ့ က မူးလဲတာကို သူတွေ့ သွားဇိ။

"အိချို ဘာဖြစ်တာလဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

"ထစမ်း"

မူးနေတဲ့ကြားထဲက ကြိုးစားပြီးထရပ်ဇ်။ ထမရဘဲ လူက
ချာချာလည်နေသလို ခံစား ရသည်။

"မထနိုင်ဘူးလား"

သူ့ ကိုဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ သူက သူမကို သေချာလာကြည့်သည်။

"မျက်နှာတွေကလည်း ချောင်ကျနေပါလား။ နှုတ်ခမ်းတွေလည်း
ဖြူနေတယ်။ နေမကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းပါတယ်"

"ချွေးတွေနစ်နေတာပဲ။ လာ . . ကိုယ် ခုတင်ပေါ်ပွေ တင်ပေးမယ်"

"ဟင်း . . ရပါတယ်။ ထူပဲ ထူပေးနော်"

"လာပါ"

သူမကို ပွေ ကာ ခုတင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

"ခဏလေး ကိုယ်အဝတ်အစား ပြန်လဲလိုက်ဦးမယ်၊
ကွင်းမသွားတော့ဘူး၊ ဆရာဝန်ပင့်ဖို့ က စောနေသေးတယ်"

"ရပါတယ် မပင့်ပါနဲ့ "

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ ရိုက်နေတဲ့ ပါတနာထဲမှာ ဆရာဝန်ပါတယ်၊ သူ
ပဲလှမ်းဂျီကျရမှာပဲ"

"အဲ့လောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ရပါတယ်"

သစ်မောင်မောင်က သူမကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဆရာဝန်ကို

ဖုန်းလှမ်းဆက်နေပြီ။ သူမ လည်း တော်တော်မူးနေတာမို့ လို
ဘာမှမပြောတော့ပါ။

နာရီဝက်လောက်နေတော့ သူ့ပါတနာ ဆရာဝန်ရောက်လာသည်။ Golf
သွားရိုက်မည့် ဝတ်စုံနဲ့ ။

"ကိုယ့်လူ ထိပေါက်ပြီဗျာ"

"ကိုယ်ဝန်ရှိတာလား"

"ဟုတ်ပါ"

"ကျေးဇူးပဲ ကိုဇော်သိန်းရေ"

"ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒါထက် အန်တီ စိတ်ဆိုးတုန်း ထင်တယ်"

"အဟွန်း . . မေမေ စိတ်ပျော့လာအောင် နေပေးနေရတယ်
ပြောပါတော့ဗျာ"

"ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ခဏပါ၊ နောက်တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။
ခင်ဗျားမိန်းမအတွက် OG ရွေးလိုက်ဦး။ ကဲ . . ကျွန်တော်အချိန်ရှိတုန်းလေး
ကျန်းမာရေး ပြေးလိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ . . ကျေးဇူးနော် ကိုဇော်သိန်း၊ ဒီနေ့ ချိန်းပွဲတော့ လွှတ်ပြီ"

"မင်္ဂလာတိုးတာပါဗျာ၊ ကဲ . . သွားပြီဗျို့၊ မစ်(စ်) သစ်မောင်မောင်
သွားလိုက်ပါဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

အနှိမ်ခံဘဝထဲကို ရောက်လာမယ့် ရင်သွေးလေးကို သနားနေမိတယ်။
သူမကိုယ်ဝန်ရှိတာ ကို ဒေါ်ဖြူဖြူသစ် သဘောကျပါ့မလား။

သူမကိုယ်ဝန်ရှိတာကို ဒေါ်ဖြူဖြူသစ်တို့ ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ
ဂရုတစိုက်မရှိ။ သစ်မောင်မောင်ကတော့ သူမကို နာမည်ကြီး
OGတစ်ယောက်ဆီမှာအပ်ပေးထားသည်။ မလိုပါဘူး ဟု အတင်းငြင်းနေရက်က
စပါယ်ရှယ် နှစ် ငှားပေးထားသည်။

ဆေးခန်းသွားပြတဲ့ရက်ဆို သူမအတွက် ကားစိစဉ်ပေးသည်။ နှစ်နဲ့
ပဲသွားရသည်။ သစ်မောင်မောင် လိုက်ပြပေးတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှမရှိ။

သူမကတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိချိန် အမေ့အိမ်ပြန်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့်
သစ်မောင်မောင်က ခွင့် မပြု။

"မာမီပိုပြီး စိတ်ဆိုးသွားဦးမယ်"

သူမကိုသာယူခဲ့တာ။ သူ့ အမေ တစ်မျက်နှာပဲ ကြည့်သောယောက်ျား
ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကာကွယ်ပေးမှုမရှိသော ဟာလာဟင်းလင်း ရင်ခွင်ကို
ဘယ်လိုအားကိုးရမလဲ။

နှစ်မလေးကတောင် သူမကို သနားသည်။ ရှိစေတော့။
စိတ်တွေတော်တော်လျှော့တော့ လူက ကျလာသည်။ စားချင်သောက်ချင်စိတ်မရှိ။
နှစ်မလေးက အတင်းကျွေးလို့ သာ အစားတွေ ဝင်နေပေမယ့် အရသာမရှိ။
ဘာမဆို ဘာမှလည်း ချဉ်ခြင်းမတပ်ပါ။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရယ်လို့ နှစ်မလေးကပဲ ဂရုတစိုက်ရှိသည်။
အိမ်မကြီးပေါ်ကတစ်နေ့ သုံးကြိမ် စားစရာလာပို့ စမြဲပဲ။ ဘာစားချင်လဲ၊
ဘာချက်ပေးရမလဲတော့ တစ်ယောက်မှ မမေးကြ။

နာၣ်မလေးကပဲ သူမစားချင်မယ်ထင်တာလေးတွေ၊ သူမနဲ
တည့်မယ်ထင်တာလေးတွေ ဝယ်လာပေး၊ ချက်လာပေးသည်။

သစ်မောင်မောင်ဆိုတာ အိမ်မကပ်သလောက်ပဲ။ နေကောင်းလား၊
တာလိုသေးလဲ ဒီ လောက်ပဲမေးတာပါ။

တစ်ခါတစလေ နိုင်ငံခြားကိုခရီးထွက်သွားတာ
သူမတောင်မသိလိုက်ရတာ မျိုး ရှိသေး။ သူ သူမဆီ လာသည်ဖြစ်စေ၊
မလာသည်ဖြစ်စေ သူမ ဘာမှမပြောခဲ့။ ပြောချင်စိတ်ကိုမရှိ။ ကြောက်လို့
လည်းမဟုတ်တော့ဘဲ သူမရင်ထဲမှာ အေးစက်နေခဲ့တာပါ။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ သူမရဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။
သစ်မောင်မောင်ရဲ့ အေးစက်မှုက ရေတောင်ခဲနိုင်သည်။

သူမရဲ့ သားဦးလေးကို ဆေးရုံမှာမွေးဖို့ သွားနေပါပြီ။ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့
အကောင်းဆုံး ပုဂလိကဆေးရုံကြီးမှာ မွေးရမှာပါ။ သူမရင်မခုန်ပါ။ မွေးဖို့ ခန့်
မှန်းရက်နီးလာလို့ ဆရာဝန်က ဆေးရုံတက်ခိုင်းလို့ ဆေးရုံသွားတာတောင်
သူမနဲ့ နာၣ်မလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပါ။ သူမမိခင် ကလည်း
ဝန်ထမ်းအကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ အကြောင်းမကြားတော့ပါ။
အမေဖုန်းဆက် ရင် တောင် အိမ်မှာပဲ ရှိသလိုလို ပြောလိုက်မည်ဟု။

သူမဆေးရုံတက်တာကို သစ်မောင်မောင် သိပါသည်။ ဒါပေမယ့်

အစည်းအဝေးရှိလို့ တဲ့။ ရောက်မလာပါ။ ညကျမှလာနိုင်မတဲ့။

တကယ်လည်း ညဆယ့်နှစ်နာရီလောက်မှ ရောက်လာပါသည်။ သူ
ဘက် က ဥပေက္ခာ သူမဘက်တော့ ရေခဲတုံးဆက်ဆံရေးပေါ့။

ဖြစ်ချင်တော့ သူ ရောက်လာမှပဲ ဗိုက်ထဲက ရစ်ကာသီကာနဲ့ ။
သူကတော့ ဆိုဖာပေါ် အိပ်နေပြီ။ နှုတ်မလေးကလည်း ငိုက်လို့ ။

"အား . . ကျွတ် ကျွတ်"

သူမညည်းသံကြောင့် နှုတ်မလေး နိုးလာသည်။

"မမဘာဖြစ်လို့ လဲ။ ဗိုက်နာပြီလား"

"နာပြီထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ခဏလေးနော် ဆရာဝန်တွေကို
အကြောင်းကြားလိုက်ဦးမယ်"

အကြောင်းသိနေသော နှုတ်မလေးကလည်း သူ့ ကိုမနှိုးပါ။
သူမဘာသာ ဆရာဝန်ပြေးခေါ် သည်။ ဆရာဝန်တွေ ဆေးရုံကသူနာပြုတွေ
ရောက်လာတော့မှ အသံတွေကြားပြီး သူနိုး လာသည်။

ရိုးရိုးမွေးတာမို့ ဗိုက်ကလိမ့်နေအောင်နာပါသည်။
အသည်းခိုက်အောင်နာတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူမ သူ့ ကို တစ်ချက်မှ မတမ်းတမိ။
သစ်မောင်မောင်က သူမနဖူးကချွေးတွေကို wet tissue လေး နဲ့ တို
ကာသုတ်ပေး၏။

"အရမ်းနာနေလား"

"နာတယ်"

"OG က ရိုးရိုးမွေးတာ ပိုကောင်းတယ် ဆိုလို့ သာ။ မဟုတ်ရင်

ထုံဆေးပေးပြီး ခွဲမွေး လိုက်ရင် ခုလောက် နာချင်မှနာမှာ"

မိချို့ ဘာမှ ပြန်မပြောမိပါ။ ပြန်ကိုမပြောနိုင်အောင် နာနေတာလေ။ သူ
လက်တွေကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

ဒီအချိန်မှာ ရေခဲတုံးမလုပ်နိုင်တော့သလို သူလည်း ဥပေက္ခာ
မပြုနိုင်တော့။

"လူနာကသွေးအားနည်းနေတယ်၊ သွေးလိုတယ် "

"ကျွန်တော်နဲ့ သူ သွေးတူပါတယ် အိုသွေးပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ဆီကယူပါ "

"အိုခေ . . ဒါဆို ရှင့်သွေးကို တစ်ချက် စစ်ကြည့်မယ်။ လိုက်ခဲ့ပါ။ "

"ဟုတ်ကဲ့။ အိချို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ အခု ကိုသစ်
သွေးသွားထုတ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဆရာမ သူ့ ကို ဂရုစိုက်ပါနော်"

သူမသွေးလိုတယ်ဆိုမှ သူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ တကယ်တော့ သူ
အိချို့ကို တကယ် ချစ်ပါသည်။ နိုင်စားလို့ ရလို့ နိုင်စားမိတဲ့ သဘောပါ။ သူ့ ပုံစံက
နိုင်စားလို့ ရလို့ နိုင်နေတဲ့ သဘော ပါ။

နားအေးပါးအေးနဲ့ သူ့ ကို တစ်ခွန်းတပါဒမျှ ခွန်းတုံ့ မပြန်တတ်သော
မိန်းကလေးကို တမင် ယူထားတာပါ။ သူ တရားဝင်ယူထားသော မိန်းမကို
ချစ်ပါသည်။ အဆုံးရှုံးလည်း မခံနိုင်ပါဘူး။

"ဖေဖေ အိချို့က သွေးလိုလို့ သားထုတ်ပေးနေရတယ်"
